

Preoția

Preoția

De unde nevoia de a avea un preot?

Omul are dintotdeauna o aspirație spre înalt, un dor după ceva ce nu poate descrie, și pe care nu-l poate găsi în cele de pe pământ. Are dorul de a se apropia de Dumnezeu, de Dumnezeul cel atotputernic, creatorul cerurilor și pământului. Dar cum? Unde să-L găsească? Și, apoi, când este vorba de a se prezenta înaintea lui Dumnezeu omul are instinctiv o teamă că nu este așa cum s-ar cuveni să fie pentru a putea sta în prezența Lui.

Aceasta s-a manifestat chiar de la Adam imediat după ce a păcătuit prin neascultare de Dumnezeu. A ajuns să simtă că era cumva cum nu trebuie și că se impunea să facă ceva pentru a putea sta înaintea lui Dumnezeu. Și atunci și-a făcut „șorțuri din frunze de smochin”. Și, cu toate acestea, când Dumnezeu a venit să-l viziteze, el s-a ascuns, iar când Dumnezeu l-a chemat: „Unde ești?” omul a răspuns: „Am auzit glasul tău în grădină și m-am temut, pentru că sunt gol, și m-am ascuns” (v. Geneza 3). Omul făcuse tot ce știa el mai bine pentru a rezolva problema, dar tot gol se simțea și tot incapabil să stea înaintea lui Dumnezeu. Și așa se întâmplă de mii de ani: omul face eforturi pentru a se pregăti în așa fel încât să se poată apropia de Dumnezeu, dar toate eforturile lui sunt ca și acele șorțuri de frunze de smochin, pentru că tot nepregătit se simte și tot caută, dacă este posibil, să se ascundă de Dumnezeu. Ce dramă!

Și atunci, dacă omul nu-și poate rezolva singur această problemă, poate va reuși să găsească pe cineva care să-l ajute să și-o rezolve. Așa s-a întâmplat când poporul Israel a primit legea prin Moise: „poporul a observat tunetele și flăcările și sunetul trâmbiței și muntele fumegând ... și au zis lui Moise: «Vorbește tu cu noi și vom asculta; dar să nu vorbească Dumnezeu cu noi, ca să nu murim»” (Exod 20.18-19). Da, sentimentul că nu erau într-o stare potrivită înaintea lui Dumnezeu și El nu ar fi putut decât să-i omoare i-a făcut să ceară un mijlocitor între ei și Dumnezeu. Un mijlocitor care să fie un om. Și atunci Dumnezeu a instituit preoția aaronică. Dar, dacă preotul era un om, atunci el era descendent tot din Adam, și atunci și el avea acea fire păcătoasă, care făcea ca și el să fie în același pericol de a muri dacă se apropia de Dumnezeu. Care a fost atunci soluția pentru această problemă? A fost aceeași ca în cartea Geneza, când pentru a rezolva problema goliciunii lui Adam și a Evei, Domnul „a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte din piele și i-a îmbrăcat” (Geneza 3.21). Pentru acea îmbrăcăminte din piele a trebuit deci să fie ucise niște animale, adică să fie o jertfă. Și astfel, Aaron și apoi descendenții săi trebuiau în primul rând, la consacrarea lor ca preoți, să aducă jertfe pentru sine, iar apoi, pe tot parcursul slujirii lor să aducă jertfe atât pentru popor cât și pentru ei înșiși (v. Levitic 8-9 și Evrei 5.1-3).

Un singur mijlocitor

Dar, în fond, de ce ar avea nevoie Dumnezeu de jertfe? Doar, în Psalmul 50, Dumnezeu spune: „Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, pentru că a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea. Voi mânca Eu carnea taurilor? și voi bea sângele țăpilor?” (v. 12-13) Jertfele sunt necesare pentru că „plata păcatului este moartea” (Romani 6.23). Și atunci, dacă este ca omul să nu moară, o altă viață trebuie jertfită pentru a plăti acel preț. Iar toate jertfele aduse în vechime nu erau decât niște indicatoare către jertfa desăvârșită a Domnului Isus, care „S-a adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9.28). Deci, Domnul Isus, prin jertfa Lui unică, adusă o singură dată rezolvă problema apărută prin păcatul primului om. „Plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23). Și Domnul Isus este și acel mijlocitor desăvârșit, preotul de care omul simțea că are nevoie: „Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare ... nu cu sânge de țăpi și de viței, ci cu propriul Său sânge, a intrat odată pentru totdeauna în locurile sfinte, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (Evrei 9.11-12).

După ce Hristos S-a dat pe Sine însuși ca jertfă o dată pentru totdeauna, purtând păcatele multora, dacă este să mai fie o anumită clasă de preoți, aceia nu ar mai avea rost să aducă vreo jertfă, deoarece oricine ar gândi să mai aducă o jertfă în ideea ca prin aceea să fie acceptat el de Dumnezeu sau să ajute pe alții să fie primiți de Dumnezeu, exprimă implicit gândul că jertfa lui Hristos nu a fost desăvârșită și că omul păcătos ar putea face ceva care Isus, omul desăvârșit nu a putut face. Și aceasta înseamnă a-L desconsidera pe El și lucrarea Lui.

Și, în întâia epistolă către Timotei, apostolul Pavel spunea: „este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine însuși preț de răscumpărare pentru toți” (1 Timotei 2.5). Deci, potrivit acestei declarații clare a apostolului, în schema creștinismului predicat de apostoli nu își are locul o clasă specială de preoți, ca în iudaism sau ca în diferitele religii păgâne, din vreme ce nu mai este nevoie să fie aduse jertfe, și nici nu mai este cazul să fie un alt mijlocitor între Dumnezeu și oameni.

Și, dacă „fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin. Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5.1) sigur că nu mai simțim nevoia să avem alt mijlocitor.

Ce oameni au acum responsabilitatea de a fi preoți?

Apostolul Petru, adresându-se locuitorilor „temporari din împrăștiere din Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus” (1 Petru 1.1-2) le spunea: „voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (2.5) și „voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, națiune sfântă, popor dobândit pentru Sine, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”.

Deci, iată că Petru spune explicit despre o preoție! Și nu se poate să nu remarcăm că el spune că această preoție este constituită de toți acei „locuitori temporari” care sunt „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu”. Nu sunt aleși cumva printr-un fel de vot democratic și nici nu spune că sunt aleși de un lider pentru a constitui cumva o castă aparte, un fel de cler. Este vorba de cei care au credința că sunt răscumparați prin jertfa desăvârșită a Domnului Isus. Adresându-se tuturor acestora în mod colectiv, Petru le spunea că ei sunt o preoție.

Și cei cărora Petru li se adresa spunându-le că sunt o preoție nu erau nicidecum un fel de supraoameni, total desprinși de lucrurile pământești, plutind cumva deasupra a tuturor conflictelor, necazurilor și suferințelor de pe pământ, ci erau niște oameni care aveau slăbiciuni și pe care apostolul îi îndeamnă să-și „încingă coapsele minții” și să fie „sfinți în toată purtarea” și să nu se potrivească „pofteilor de mai înainte”. Ei erau „sfînțiți” prin alegere, dar trebuiau să fie și sfinți prin purtare, ca niște „copii ai ascultării” (v. 1 Petru 1.13-16). Deci trebuiau să facă anumite eforturi pentru a se deprinde să gândească în așa fel încât să fie ascultători de Dumnezeu. Ceea ce corespunde cu ceea ce apostolul Pavel le scria credincioșilor de la Roma: „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Și nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (Romani 12.1-2).

Iată că, potrivit cu ceea ce spun apostolii, este posibil ca un credincios care este sfințit prin chemare totuși să se potrivească „chipului veacului acestuia” și să nu fie sfânt în purtarea lui, așa cum se cuvine să fie un „copil al ascultării”. Și o asemenea purtare îl va împiedica pe credincios să-și împlinească slujbele preoțești, cu toate că face parte din acea preoție despre care vorbește Petru. După cum în Vechiul Testament, descendenții lui Aaron, familia preotească, erau opriți să împlinească slujbele preoțești în cazul când aveau un defect fizic sau o boală, în prezent credincioșii Domnului, care fac parte din această preoție despre care vorbește Petru, nu pot împlini slujbele preoțești plăcute Domnului dacă în anumite privințe se dedau „pofteilor de mai înainte”. Dar, dacă atunci când era vorba de preoția levitică, orice defect sau boală în trup se putea vedea relativ curând și nu existau nici un fel de dubii cu privire la situațiile în care cineva din familia preotească trebuia să fie oprit de la a mai exercita acele slujbe, în schimb, când este vorba de această preoție care trebuie să fie o „casă spirituală”, ceea ce poate împiedica un asemenea preot să îndeplinească slujba preotească așa cum este plăcut Domnului este ceva de ordin spiritual, deci ceva care nu poate fi văzut cu ochii de carne, și, ca urmare, poate fi detectat doar de persoane având anumite capacități spirituale. Așa este posibil ca un credincios să facă anumite slujbe care să considere a fi pentru Domnul, dar care să nu fie tocmai plăcute Domnului, și, ceea ce este și mai trist, se poate întâmpla să nu se găsească lângă el credincioși spirituali care să observe aceasta și să-l îndrepte.

Curăția – condiție necesară pentru slujirea preoților

În cartea Levitic, prin atingerea de ceva necurat, preotul devenea necurat și era temporar oprit să mai exercite slujbele preoțești, putând relua slujirea numai după un ritual de curățire. Similar, când este vorba de slujbele preoțești ale unui creștin, el poate ajunge să fie temporar în incapacitatea de a le îndeplini așa cum este plăcut Domnului, dar el poate fi restaurat. Iar restaurarea se face tot în temeiul jertfei Domnului Isus, după cum este ilustrarea simbolică în cartea Levitic: „Dacă preotul cel uns va păcătui și va aduce vină asupra poporului, atunci să aducă Domnului, pentru păcatul său prin care a păcătuț, un vițel tânăr din cireadă, fără cusur, ca jertfă pentru păcat”. La restaurarea unui credincios care a căzut pot ajuta și alți credincioși spirituali, și apostolul Pavel îi îndeamnă pe creștinii din Galatia să dea un asemenea ajutor: „Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândității, fiind atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu” (Galateni 6.1). Iar cei cu adevărat spirituali nu sunt caracterizați prin aceea că manifestă un duh de superioritate față de cel care a căzut, cumva în genul unui profesor față de un elev mai slab, ci arată blândete, dar și fermitate pentru a-l readuce pe cel căzut în comuniune cu Domnul. În același timp sunt conștienți că și ei pot cădea, dacă nu chiar în felul fratelui pe care îl corectează, atunci în alt fel de împrejurări. Ei știu că numai harul Domnului îi poate păzi de cădere, pentru că, prin firea păcătoasă moștenită de la Adam, cât timp sunt în lumea aceasta, sunt permanent predispuși să cadă.

Apostolul Pavel îi îndemna pe credincioșii evrei să aibă îndrăzneală să intre în „locurile sfinte” – acele locuri unde, potrivit rânduielilor date prin Moise, numai preoții puteau intra – „prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată” (v. Evrei 10.19-23). Sângele Domnului a fost vărsat o singură dată și „i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (v. Evrei 10.14), dar pentru ca aceștia să facă slujba de preoți în locurile sfinte, ei trebuie să se curățească deoarece prin umblarea prin lume, chiar fără a avea o cădere, ei se întinau și ajungeau să nu fie în starea potrivită pentru a sluji „în locurile sfinte”. Creștinii evrei, cărora le scria apostolul, sigur că își aminteau de spălarea cu „apa de curățire”, care se impunea pentru ca oricine se atinge de un „om necurat” sau de un mort să poată mai apoi să intre în cortul Domnului. Apa aceea era amestecată cu cenușa junincii roșii, care era arsă împreună cu cedru și isop (v. Numeri 19). Trebuia să fie o vacă din acelea care nu a fost pusă la jug – simbol al Omului care nu a fost sub jugul păcatului -, iar cedrul și isopul sunt simboluri a ceea ce este cel mai măreț, și, respectiv, cel mai umil în om, toate acestea trebuind să piară în foc. Acea apă de curățire era deci simbolul Cuvântului lui Dumnezeu, acela care spune despre jertfa desăvârșită a Domnului Isus, care „S-a arătat o singură dată pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”, dar și despre condamnarea a tot ceea ce provine din firea omului căzut în păcat. Deci, această prin preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu, credincioșii pot să fie curățați de cele cu care vin în contact în umblarea prin lume, prin această „vale a umbrei morții”, - oameni „morți în păcate și fărădelegi” și manifestări care pot numai să-i depărteze de Dumnezeu -, pentru ca să fie în acea stare potrivită pentru a sluji în locurile sfinte.

Evreii știau bine că, potrivit rânduielii date de Iahve prin Moise, „locurile sfinte” se împărțeau în „locul sfânt” și „sfânta sfintelor”, care erau despărțite de o perdea, în „sfânta sfintelor” fiind chivotul și acolo putea intra numai Marele Preot, și acesta numai într-o singură zi din an, venind cu sângele jertfei. Dar, la moartea Domnului Isus perdeaua s-a rupt (v. Matei 27.51), astfel încât între cele două locuri nu mai există nici o despărțire, iar apostolul le desemnează pe ambele împreună prin expresia „locurile sfinte”. Hristos a intrat o dată pentru totdeauna în „sfânta sfintelor”, și a intrat cu propriul său sânge, deschizând astfel calea pentru credincioșii Săi, cale pe care apostolul ne îndeamnă să aibă îndrăzneala să vină în prezența Domnului, având însă grija să se curățească.

Tipuri de slujbe preoțești

Vorbind despre preoția credincioșilor Domnului Isus, Petru menționează întâi „o preoție sfântă”, menită să aducă „jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos”. Aceasta este o slujbă în special pentru Dumnezeu, credincioșii fiind chemați să prezinte înaintea lui Dumnezeu perfecțiunile jertfei Domnului Isus, după cum, în imaginile simbolice din Vechiul Testament tăiau jertfele, le curățau și le spălau și aduceau „darul ridicat” și „darul legănat”. Iar în aceste slujbe, credincioșii au comuniune cu Dumnezeu, sufletul lor hrănindu-se cu Acela în care Dumnezeu Tatăl își găsește toată plăcerea.

Apoi, Petru le spune credincioșilor despre rostul lor de a fi o „preoție împărătească”, pentru a vesti virtuțile Celui care i-a „chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Este vorba despre vestirea evangheliei. Astfel, Petru pune pecetea aprobării apostolice, și, deci, a aprobării divine, peste lucrarea pe care mulți credincioși o începuseră fără ca să fi primit o poruncă explicită de la apostoli sau de la un fel de „consiliu de conducere” al bisericii. Este vorba de lucrarea credincioșilor împrăștiați care „străbăteau ținuturile vestind Cuvântul Evangheliei” (v. Fapte 8.4, 11.19-21), care au adus credința în Domnul Isus în Samaria, în Galileea, la Antiohia și chiar până la Roma (v. Fapte 28.13-15). Este lucrarea unor credincioși ale căror nume nu ne sunt transmise în Scriptură. Cei mai mulți dintre aceia nu L-au văzut pe Domnul în timpul cât a fost pe pământ, dar ei au luat ca pentru ei personal cuvintele: „veți fi martorii Mei atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea și Samaria și până la marginea pământului”, pe care Domnul Isus îl adresase direct primilor săi ucenici înainte de înălțare. Credința și dragostea față de Domnul i-a determinat să împlinească dorința Lui, chiar dacă acele cuvinte nu le fuseseră adresate lor în mod direct. Și atunci, nu se cuvine oare ca și noi să prețuim această dorință a Domnului și să vestim evanghelia? Dacă apostolul Petru aproba lucrarea de răspândire a evangheliei întreprinsă de acei ucenici ai Domnului ale căror nume nu le cunoaștem (v. și Fapte 11.22-24 și 15.6-21), nu înseamnă atunci că de aceeași aprobare s-ar bucura și credincioșii din zilele noastre care ar vesti evanghelia din dragoste pentru Domnul, fără a fi fost trimiși de vreo organizație a unor oameni?

Credincioșii într-o lume vrăjmașă Domnului lor

Făcând acest gen de slujire preoțească un credincios trebuie să aibă în minte cuvintele Domnului: „Nu este rob mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate acestea din cauza Numelui Meu, pentru că ei nu-L cunosc pe Cel care M-a trimis” (Ioan 15.20-21). Veți spune, bineînțeles, că aceste cuvinte Domnul le-a adresat direct ucenicilor săi, mai exact celor doisprezece minus unul. Dar, oare nu se aplică și ele oricui dorește să-l slujească Lui cu fidelitate. Dacă mărturia Lui, a omului desăvârșit, în totul după voia lui Dumnezeu, care a făcut numai bine, a fost respinsă și oamenii din zilele Lui pe pământ au vrut să scape de El odată, și, de aceea, L-au crucificat, credeți că o mărturie asemănătoare cu a Lui va fi oare bine primită de lume? Sigur că nu, pentru că mărturia Domnului arată că lucrările lumii erau rele (v. Ioan 7.7), iar cine Îi este credincios lui nu se poate să spună că lumea merge spre bine. Așa spunea Ioan și în epistola lui: „lumea întreagă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19) și „dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2.15) și „nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea” (1 Ioan 3.13) și „așa cum este El (Fiul lui Dumnezeu), așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Iar Iacov, adresându-se creștinilor care nu îi erau fideli Domnului, spunea: „Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4).

Pavel, în întâia epistolă către corinteni spunea că „lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu” (1 Cor. 1.21) și că „nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii” – adică ceea ce Îi este plăcut lui Dumnezeu este o nebunie pentru lume.

Poate că vor spune unii că lumea s-a schimbat și că lumea zilelor noastre nu mai este atât de rea ca în zilele apostolilor. Ceea ce s-a schimbat în mod evident este tehnologia, dar, din punct de vedere spiritual, lumea nu s-a schimbat deloc. Nu spune Ioan, chiar la începutul evangheliei sale: „lumina luminează în întuneric, iar întunericul n-a înțeles-o” (v. 1.4)? Adică, Domnul Isus, lumina, a venit în lume, iar lumea nu L-a înțeles și a rămas la fel. Altfel, de ce oare există concepția populară că „apocalipsa” înseamnă „sfârșitul lumii”? De fapt, oricine are un dram de cunoștință de greacă știe că „apocalipsa” înseamnă revelația sau descoperirea. Doar cartea numită Apocalipsa începe cu cuvintele: „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să le arate robilor Săi ce trebuie să aibă loc în curând”... Sigur că, fără a avea pic de învățătură, citind cartea Apocalipsa poți vedea că ea cuprinde o mulțime de judecăți grozave ale lui Dumnezeu asupra lumii și că Dumnezeu va pune capăt acestei lumi. De ce oare ar pune Dumnezeu capăt acestei lumi dacă ea s-ar putea îmbunătăți? Cine crede că lumea se poate îmbunătăți, atunci fie că nu crede că Dumnezeu îi va pune capăt, fie că, dacă crede că El îi va pune capăt, atunci Dumnezeu este rău pentru că pune capăt la ceva care se îmbunătățește... Și, atunci, cel care crede una din aceste două variante mai îndrăznește cumva să spună că este creștin? Sau, evident, mulți spun: „cartea Apocalipsa este plină de atâtea imagini enigmatice încât nu o poți înțelege bine, așa că nu este cazul să te ocupi cu ea”. Dar, dincolo de imaginile simbolice pentru care mai mulți au găsit interpretări, dacă nu în mod evident greșite, atunci sunt măcar discutabile – adică interpretări care, chiar dacă sunt perfect logice și în acord cu alte părți din Scriptură, oamenii le pot totuși pune sub semnul întrebării -, această carte arată clar că Dumnezeu a condamnat lumea aceasta și că va pune capăt acestei lumi ca sistem economic și social-politic deoarece ea este dominată de cel rău.

Mijlocirea pentru vrăjmași

Și atunci, mesajul unui credincios al Domnului Isus către oamenii din lume trebuie să fie ceva cam în genul celui al lui Petru la cincizecime: „Salvați-vă din generația aceasta perversă” (v. Fapte 2.40). Și sigur că cine are un mesaj de acest fel nu va fi bine primit de societate în general.

Poate va spune cineva: „Dar cum se potrivește aceasta cu cuvântul: «Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul său fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă»? Iată că Ioan se contrazice! O dată spune «nu iubiți lumea», iar altă dată «Dumnezeu a iubit lumea!» Dar, în versetul din evanghelie, când Domnul spune „Dumnezeu a iubit lumea”, nu spune „ca lumea să nu piară”, ci spune „ca oricine crede în El să nu piară”. Adică nu este vorba nicidecum de o „mântuire a lumii”, ci de o mântuire a oricărui om din lume care crede în El, iar „a iubit lumea” are semnificația că a iubit fiecare suflet de om din lume, nu că a iubit lumea cu sinedriul de la Ierusalim, care a hotărât să-L omoare, nici cea cu Irod, cu Pilat și cu Cezarul. Astfel, Pavel le scria credincioșilor de la Roma: „Dumnezeu își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5.8-10).

Credincioșii Domnului, dacă sunt conștienți cât l-a iubit Domnul când Și-a dat viața pentru ei, se vor simți atunci ca niște „ambasadori pentru Hristos”, datori să îi îndemne pe oamenii din lume să se împace cu Dumnezeu prin credința în jertfa lui Hristos, care a fost „făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” (v. 2 Cor. 5.20-21). Da, dar sunt niște ambasadori ai unui împărat a cărui împărăție nu este acum din lumea aceasta (v. Ioan 18.33-38) și ale cărui armate nu sunt văzute de oamenii din această lume. Ba încă, sunt niște ambasadori care au de transmis din partea Domnului lor un ultimatum adresat locuitorilor lumii acesteia, ceea ce-i face să fie indezirabili. Dacă un cetățean străin indezirabil este expulzat în țara lui de origine, atunci unde să fie expulzați acești străini indezirabili care

mărturisesc a fi străini de lumea care este condamnată și a avea un Domn în cer? Așa se face că, în primele trei secole după Hristos, mulți creștini cu adevărat credincioși au fost martirizați. Dar, cum slujba aceasta de „preoție împăratească” a adus mult rod în pofida persecuțiilor și morții multor martori credincioși, atunci „stăpânitorul lumii acesteia”, cel care este „mincinos și tatăl minciunii” (v. Ioan 8.44, 14.30), a abandonat, pentru un timp, metodele violente care nu au dat rezultate și a lucrat mai intens la falsificarea mărturiei creștine.

Falsificarea mărturiei creștine

Primele încercări de a falsifica mărturia creștină au apărut încă din vremea apostolilor, și despre acestea putem citi mai ales în epistolele lui Pavel către Galateni și Coloseni. Dar, în acel timp, apostolii, cu o autoritate spirituală cum alții nu au mai avut de atunci, au înfrânt aceste mișcări. Și este un mare har că Domnul a permis ca asemenea tendințe de falsificare a evangheliei să se manifeste în vremea apostolilor, pentru că așa credincioșii pot avea un exemplu clar cum trebuie combătute orice învățături care caută să-i abată de la calea vieții. La sfârșitul carierei sale, adresându-se bătrânilor de la Efes, Pavel le-a spus: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei” (Fapte 20.29-30). Adică, acei „lupi îngrozitori” se vor ridica chiar din cercul bătrânilor, al episcopilor...

Și, nu vedem oare că istoria ce a urmat confirmă ceea ce a spus Pavel? Da, tocmai episcopii, prin ipocrizia lor, au ajuns să fie aceia care să facă creștinismul să fie batjocorit de ateii și de cei de alte religii.

Totuși cum s-a ajuns la aceasta? A fost o evoluție. Aceia care căutau să-i iudaizeze pe creștini, împotriva cărora a luptat mult Pavel (v. Fapte 15 și Galateni), după plecarea apostolului, nemaivând un adversar atât de puternic, au reușit să câștige teren în biserică. Tot așa și cei care au introdus filozofii și raționamente contrare Scripturii (v. Coloseni). Astfel, s-a ajuns ca în biserică să fie practicate ritualuri asemănătoare celor din iudaism și ca învățătura apostolilor să fie înlocuită treptat, aproape pe nesimțite, cu filozofii și raționamente care conțineau un amestec de iudaism și de păgânism, de regulă componentele păgâne fiind potrivite specificului național al regiunii în care se afla adunarea. Aceste lucruri străine de învățătura apostolilor au ajuns să intre în tradiție, iar tradiția a ajuns să fie proclamată și sfântă. Istoricii laici au mult talent în a detecta influențele iudaice și cele păgâne în ceea ce se practică în bisericile din lume.

Dar, în afară de cuvintele apostolului Pavel, nu mai găsim în Scriptură ceva care să ne spună despre cum a avut loc această corupere a creștinismului? Ba da, unele indicii le găsim în Apocalipsa, în capitolul al doilea. În mesajul Domnului către adunarea din Efes este menționat ca fapt pozitiv că „urăști faptele nicolaïților”, iar mesajul către adunarea din Pergam sunt menționați „unii care țin învățătura nicolaïților” (v. 6, 15). Cercetători au căutat zadarnic să descopere indicii despre o sectă cu acest nume. Dar, cele mai elementare cunoștințe de limbă greacă lămuresc îndeajuns pe oricine dorește să înțeleagă: cuvântul nicolaïtan (νικολαϊτων) este compus din niko (νικο), care înseamnă victorie și laos (λαος), care înseamnă popor. Deci, este vorba despre unii care, în biserică, au obținut victoria asupra poporului, a „laosului”, adică a laicilor... La început, în Efes, care reprezintă biserica de la sfârșitul secolului întâi de după Hristos, și poate și secolul al doilea, aceștia care dominau poporul din biserică erau doar câțiva oameni remarcabili, și încă nu exista o doctrină sistematică, așa că celor de la Efes le sunt menționate doar faptele lor și este menționat ca aspect pozitiv că adunarea ura acel gen de fapte. Mai târziu, în Pergam, exista deja o doctrină sistematică, astfel încât este menționată „învățătura nicolaïților”. Iar „nicolaïții” au ajuns să aibă un sistem al lor în adunarea care locuiește „unde este tronul lui Satan”, adică în lume (doar, cine spunea evanghelia după Ioan că este stăpânitorul lumii acesteia?)... Iar creștinii au ajuns să aibă poziții importante în lume după Edictul de la Milan din anul 313, când Împăratul proclamat sfânt de creștinătate a deschis larg calea coruperii creștinismului prin aceea că mulți, văzând cum Cezarul a arborat stindardul cu însemnele lui Hristos, au găsit că este o politică înțeleaptă să se declare și ei creștini pentru a-i fi pe plac Cezarului. Și de atunci religia creștină a ajuns să se amestece foarte mult cu politica, jocurile politice contribuind la cea mai mare corupție a creștinătății. Cei care aveau ambiții să urce pe scara socială căutau să fie clerici, adică să intre în acea categorie care era considerată nu numai de oamenii simpli din popor, ci chiar și de Cezar și de elitele sociale, care, în general, erau tot superstițioase, ca fiind cumva în măsură să mijlocească pentru ei spre a le obține favoarea Dumnezeului atotputernic. Da, romanii care în perioada păgână cercetau măruntaiele animalelor spre a afla ce le rezervă viitorul - dacă zeii le vor fi binevoitori -, au ajuns să creadă că prin medierea clerului pot obține ca Dumnezeu cel atotputernic să-i ajute să obțină ceea ce poșteau... Și atunci, a deveni preot nu era oare cel mai sigur mijloc de a te bucura de favoarea puternicilor zilei?

Politici care dezbină sau care impun unitatea prin forță

Dar lucrurile au evoluat în ambele sensuri, și, anume, dacă, pe de-o parte, clerici abili i-au manipulat pe nobilii superstițioși, pe de altă parte, nobilii care nu erau chiar așa de superstițioși, au căutat să câștige în jocurile politice asigurându-și, contra cost, sprijinul unor clerici fără scrupule. Și așa s-a ajuns la „biserici naționale”, ceea ce este contrar Scripturii deoarece Pavel le scria galatenilor „toți câți ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus: iar dacă voi sunteți ai lui Hristos, sunteți deci sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii”. Pavel spunea deci că, prin credința în Hristos, sunt depășite barierele etnice și naționale și credincioșii se plasează pe un teren comun: cel al mântuirii și al promisiunilor lui Dumnezeu, biserica fiind astfel un domeniu în care nu trebuie să existe diferențe naționale. Iar culmea evoluției bisericilor naționale a fost atinsă atunci când armatele a două națiuni creștine erau încurajate, fiecare de clerul bisericii naționale proprii, să lupte pentru că Dumnezeu va fi de partea lor ca ei să nimicească cealaltă armată.

Ca replică la acele dezbinări create de nobili și regi care puneau episcopi potrivit intereselor lor politice, episcopul Romei, Papa, pentru a crea o unitate a bisericii sub conducerea lui, prin episcopi dacă nu numiți de el, cel puțin confirmați de el, a condamnat păcatul „simonie” - adică acela de a vinde și a cumpăra funcții ecleziastice, după modelul lui Simon vrăjitorul (v. Fapte 8). Dar cine oare condamna „simonia”? O condamna acela care se pretindea a fi urmașul apostolului Petru. Dar, nu am văzut noi oare că Scriptura nu ne spune că Pavel sau Petru și-ar fi desemnat succesori? Pavel nu a spus despre vreo succesiune, ci despre „lupi răpitori” care aveau să vină după el. Iar Petru am văzut că le spunea tuturor credincioșilor că erau „o preoție sfântă” și o „preoție împăratească”, prin aceasta excluzând legitimitatea unei categorii speciale de credincioși care să constituie un cler... Dar, dacă Roma era vechea capitală a Imperiului, nu era oare firească, sub aspect politic, ca episcopul Romei să dorească să aibă întâietatea? Și, apoi, cu privire la Simon vrăjitorul, el dorea să folosească banii pentru a câștiga putere, așa cum se procedea în general în lume, ceea ce urmărea el fiind puterea, iar nu să-i slujească Domnului. Și ce altceva urmărea episcopul Romei decât puterea politică? Nu era atunci și el vinovat exact de același păcat pe care-l condamna la alții? „De aceea, nu te poți scuza, omule, oricine ai fi tu, care judeci, pentru că, în ceea ce judeci pe altul, pe tine însuși te condamnă, fiindcă tu, care judeci, faci aceleași lucruri.

Dar știm că judecata lui Dumnezeu este după adevăr asupra celor care fac astfel de lucruri” (Rom. 2.1-2).

Apoi, la situația actuală din biserici s-a ajuns nu numai din cauza ambițiilor unor personalități remarcabile de a constitui categoria socială aparte a clerului, ci și deoarece celor mai mulți creștini le era mai comod să nu-și asume responsabilitățile de preoți despre care spune Petru, ci să lase chestiunile spirituale în seama „specialiștilor”, așa că, după cum pentru a-și potcovi calul sau pentru a-și avea o sapă se duceau la fierar, iar pentru o pereche de încălțăminte se duceau la cizmar, au înțeles ca toate chestiunile spirituale să le lase în seama clerului, iar ei să se ocupe de problemele pământești – pentru că aveau destule din acelea. Și, hai să recunoaștem, nu-i așa că ne vine cam greu să luăm literal pentru noi, în viața noastră de zi cu zi, îndemnul: „Căutați dar întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra”? (v. Matei 6.25-34)

Sigur că mulți vor spune că exagerez sau că dau niște interpretări greșite, dar îndemn pe oricine are inima sinceră și dorește să afle adevărul, să citească în primul rând Biblia, și apoi, să cerceteze puțin istoria omenirii pentru a avea elementele pe baza cărora să judece nu în primul rând această scriere – pentru că ea este neînsemnată în comparație cu Biblia –, ci în primul rând omenirea și evoluția ei (în aceasta fiind incluse și mai multe organizații pe care oamenii le numesc biserici), pentru a decide dacă este mai bine să-și conducă viața după ceea ce găsește lumea plăcut sau după ceea ce îi este plăcut Domnului.

Despre cei care adoptă o poziție ecleziastică întemeiată în exclusivitate pe Scriptură, nealiniindu-se la practicile și doctrinele vreunei biserici mari, naționale sau internaționale, mulți clerici vor spune că sunt sectanți. Dar, când au venit înaintea guvernatorului roman pentru a-l acuza pe Pavel, clericii iudei l-au numit „conducător al sectei nazarinenilor” (v. Fapte 24.1-9). Și așa este de la-nceput: clericii care și-au constituit o organizație puternică îi clasează ca eretici sau sectanți pe cei care doresc să asculte mai curând de Dumnezeu decât de oameni (v. Fapte 5.29).

Autoritatea omului a înlocuit-o pe cea a Domnului

Și sunt multe învățăminte de tras din împotrivirea pe care au manifestat-o preoții iudei față de Domnul Isus mai întâi și față de ucenicii Lui după aceea. De la Moise ei aveau promisiunea făcută lui Israel: „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica un Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie: de El să ascultați” (Deut. 18.15). Dar, când a venit Domnul Isus, care a făcut minuni din cele pe care le vestiseră cu mult înainte profeții, L-au respins în primul rând pentru că El îi muștra pentru ipocrizia lor, și, în al doilea rând, pentru că El dorea mai întâi să îi elibereze de sub jugul păcatului, în timp ce ei doreau să vină cineva care să-i elibereze de sub jugul roman și nu voiau nicidecum să se pocăiască și să recunoască faptul că Domnul rânduisese ca ei să fie sub jugul roman tocmai din cauza că păcătuiseră și pentru că erau păcătoși. Preoții iudei cunoșteau bine legea dată prin Moise și tocmai acea lege condamna în ei cele mai tainice mișcări ale inimii lor prin aceea că spune: „să nu poțestești casa aproapei tale; să nu poțestești soția aproapei tale ... nici orice altceva care este al aproapei tale” (Exod. 20.17), și, de asemenea: „să iubești pe Yahve Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” (Deut. 6.5). Dar ei iubeau mai mult pozițiile lor înalte decât îl iubeau pe Domnul. Și când a venit Acela prin care se împlinea viziunea pe care a avut-o David când a scris: „Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” (Ps. 32.1-2), ei au dorit să scape de El cât mai repede pentru că le submina autoritatea lor de lideri religioși. Dar tocmai dându-L pe Isus să fie omorât, ei au împlinit planul Domnului de a aduce jertfa desăvârșită. După aceea i-au persecutat și pe ucenicii Lui, care vesteau învierea Lui și faptul că El va veni să judece lumea - și să-i judece și pe ei -, dar și mântuirea prin credința în jertfa Lui.

Așa a evoluat și clerul din creștinătate: având cuvântul lui Dumnezeu, s-a depărtat de el și au ajuns să-i îndrume pe oameni să țină diferite obiceiuri, rânduieli și superstiții, care au intrat în tradiție și pe care au ajuns să le proclame sfinte. Mai târziu, clericii înalți au ajuns și să-i ardă pe rug pe cei care căutau să aducă din nou în prim-plan Biblia. Și astăzi creștinătatea largă onorează în primul rând anumite obiceiuri și clerul și mai puțin și mai deloc pe Domnul Isus și învățătura apostolilor care-L are pe El ca subiect.

Slujirea în condiții de slăbiciune

Dar slujba de vestire a evangheliei este întâmpinată cu împotrivire nu numai de clerici și de oamenii religioși fideli unei anumite organizații religioase, ci chiar și de cei care se declară ateisti sau care sunt agnostici. Și, în general, dacă nu-i clasifică pe credincioși ca „sectanți” sau „eretici”, oamenii aduc argumente de genul: „Dar cu ce este mai bun acel credincios decât mine?” Și, inevitabil, găsesc la credincioși tot felul de defecte din care fac argumente pentru ca să respingă evanghelia. Sigur că un credincios nu trebuie să fie un ipocrit, unul la care să se aplice zicala populară: „să nu faci ce face popa”, dar, chiar fiind în slăbiciune și având defecte, el nu trebuie să se descurajeze în a vesti evanghelia: dacă ar trebui ca evanghelia să fie vestită numai de oameni perfecți, atunci nu ar fi nimeni care să vestească evanghelia. Ce le spunea Domnul Isus celor din vremea Lui? „A venit Ioan, nici mâncând, nici bănd, și ei spun: «Are demon!» A venit Fiul Omului, mâncând și bănd, și ei spun: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor». Și înțelepciunea a fost îndreptățită de copiii ei” (Matei 11.18-19). Până și la Domnul Isus și la Ioan botezătorul au găsit oamenii motive pentru a nu le primi mărturia, dar când este vorba de noi? Dar credincioșii Domnului Isus trebuie să-L predice pe Domnul Isus, nu să se predice pe ei înșiși. Și, dacă, să zicem, ar fi un vestitor al evangheliei căruia nimeni să nu-i poată reproșa nimic și nimeni nu i-ar găsi nici un defect, nu credeți atunci că s-ar găsi destui oameni care, amăgiți de Satan, ar zice: „Evanghelia este pentru oameni așa, ireproșabili, nu pentru unul ca mine care ...”? Da, Domnul a trimis ca vestitori ai evangheliei oameni care au slăbiciuni și care pot păcătui, și nu îngeri pentru că mântuirea nu este pentru îngeri, ci pentru oameni. Dacă ar fi ca un înger să vestească evanghelia mântuirii prin credința în Domnul Isus, atunci el ar spune despre ceva care nu a fost și nu va fi niciodată experiența lui. „Cel drept cade de șapte ori și iarăși se ridică” (Prov. 24.16), și, aplicând aceasta la creștin, aş adăuga că, de fiecare dată după ce se ridică vestește evanghelia. Pentru că un creștin este drept fiind îndreptățit prin credința în jertfa Domnului Isus, dar, prin firea păcătoasă moștenită de la Adam, este mereu predispus să cadă. Însă Domnul, prin harul Lui, îl ridică, și, odată ridicat, el poate da mărturie despre harul Domnului. Și poate tocmai de aceea sunt mulți vestitori renumiți ai evangheliei care în trecut au fost căzuți la cel mai jos nivel în societate. Dar dacă, în cele văzute, ești un om care nu are probleme, însă ești cumva căzut în inima ta - și poate că numai Domnul cunoaște aceea cădere? Se poate ca tocmai o asemenea cădere să te împiedice să-ți exerciți slujba preoțească împlinită de Domnul. Și atunci trebuie ca Domnul să te ridice pentru ca să faci slujba rânduită de El pentru tine.

Un gen de cădere, care, în mod trist, s-a putut vedea la mulți credincioși ale căror nume sunt înscrise în cărțile de istorie, este acela care-l face să ducă o altă politică decât aceea care corespunde poziției de ambasador pentru Hristos, pe care Domnul i-a acordat-o. Adică, un

ambasador este un cetățean străin în țara în care locuiește și, chiar dacă are anumite preferințe, dacă nu cumva chiar simpatii față de unii din clasa politică din acea țară, el nu votează. Și nici nu se cuvine să facă o revoluție sau să schimbe guvernul acelei țări, ci el doar trebuie să transmită cetățenilor țării mesaje din partea șefului statului pe care îl reprezintă și să intermedieze relațiile dintre cei din acea țară și țara lui. Și, ca străin în țara în care locuiește, el trebuie să se supună legilor acelei țări, dând cezarului ce-i al cezarului (v. Matei 22.17-21, Romani 13.1-7). Și necredincioșii știu bine să observe și să critice situațiile când cei care sunt ai Domnului își depășesc limitele misiunii lor de ambasadori căutând să producă revoluții: știu bine să îi critice pe Luther, pe Zwingli și pe Calvin și pe alți reformatori care s-au implicat mult în jocurile politice ale epocii în care au trăit. Și, coborând în cercurile mai obișnuite nouă, nu am auzit noi oare măcar o dată cum un necredincios i-a spus unui credincios: „Voi aveți cerul, și atunci lăsați-ne nouă pământul”? Fiind în lumea aceasta credinciosul nu trebuie nici o clipă să uite că el nu este din această lume și că el îl reprezintă pe Cel a cărui împărăție nu este acum din această lume. Și, fără-ndoială, Domnul îi trece deseori pe credincioșii Lui prin neazuri și îi face să sufere nedreptăți din partea lumii tocmai pentru că El știe cât sunt ei de înclinați să uite poziția lor de străini în lume, și, dacă nu altceva, măcar neazurile să-i facă să suspine de dorul de a fi cu Domnul și apoi de a vedea arătarea Domnului în glorie.

Ordinea data în Cuvânt: întâi preoția sfântă și apoi preoția împărătească

Apoi, în îndeplinirea slujbei preoțești încredințate de Domnul, fiecare credincios al Lui se cuvine „să nu aibă gânduri înalte, peste ceea ce trebuie să gândească, ci să gândească așa ca să fie cumpătata, după cum Dumnezeu a împărțit fiecăruia o măsură de credință” (v. Romani 12.3). Adică trebuie să înțeleagă din partea Domnului limitele pe care El le-a stabilit pentru lucrarea lui în toate dimensiunile ei. Oare Satan nu a venit la Domnul Isus să-L ispitească tocmai cu Cuvântul luat din Scriptură: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, pentru că este scris: «Va porunci îngerilor Săi pentru Tine și Te vor purta pe mâini, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră»”? (v. Matei 4.6) Așa se poate întâmpla să vină și la cei credincioși cu câte un cuvânt scos din context, și, atunci când credincioșii urmează îndemnul lui, este clar că ei nu se înscriu în limitele pe care Domnul le-a rânduit pentru lucrarea lor, că ies cumva din acea „măsură de credință”, iar rezultatul este că ei ajung să dezonoreze numele Lui înaintea necredincioșilor, sau, chiar mai rău, să-L dezonoreze întâi prin dezbinări în adunare. Și cum să prevenim așa ceva? Credinciosul poate preveni ceva de acest gen numai fiind condus de Duhul Sfânt, deoarece vrăjmașul este extrem de viclen. Mai exact, cum anume? Un răspuns putem găsi tocmai în Psalmul 91, din care a extras Satan versetul spre a ispiti. Cum începe Psalmul? „Cel care locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt va rămâne la umbra Celui Atotputernic...” Adică totul depinde de locul de adăpost pe care îl avem. Dacă ne adăpostim în Domnul, atunci vrăjmașul nu ne poate atinge. Și nu este în acord aceasta cu ordinea în care Petru prezintă slujbele preoțești ale credincioșilor? Întâi spune despre „o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu” – ceea ce înseamnă întâi comuniune cu Domnul și închinare adusă Domnului, și aceasta este o relație personală, „ascuns” sau „în cămăruța ta” (v. Matei 6.6), nu un spectacol public, nu ceva care să atragă privirile. Apoi Petru spune despre „preoție împărătească, națiune sfântă, popor dobândit pentru Sine, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” – ceea ce corespunde cu vestirea evangheliei și cu o lucrare vizibilă. Și aceasta este ordinea pe care Domnul însuși o cere de la ai săi: ca El să fie întotdeauna primul, apoi, în legătură cu El, credincioșii Lui să lucreze pentru interesele Lui, având grijă ca nu cumva, fiind prea ocupați cu lucruri care țin de interesele Lui să ajungă să uite de El, să uite de „dragostea dintâi” (v. Apocalipsa 2.4). Da, pentru că orice corupție are la origine depărtare de El și pentru că numai în El suntem binecuvântați (v. Efeseni 1).

clickbible.org